

Zawierzenie Maryi u *pastorinhos* i u ojca Kolbego

Według świadectwa siostry Łucji podczas objawienia w dniu 13 czerwca 1917 roku Matka Boża powiedziała: „Jezus chce posłużyć się tobą, aby dać Mnie poznać i kochać. On chce ustanowić na świecie nabożeństwo do Mojego Serca Niepokalanego”¹.

Zawierzenie Maryi w doświadczeniu *pastorinhos* z Fatimy

Wydarzenia, które miały jako protagonistów Hiacyntę i Franciszka Marto oraz Łucję dos Santos, tak jak wynika z *Memórias da Irmã Lúcia*, dotyczą tematu zawierzenia Maryi w dwóch kierunkach: Matka Boża, rzeczywiście, prosiła ich zarówno o ofiarę samych siebie dla Pana jak o zbiorowe poświęcenie, które miałyby mieć za cel Rosję.

Ofiara samych siebie dla Pana

Siostra Łucja zaświadcza w Drugim wspomnieniu, napisanym w listopadzie 1937 roku, i w Czwartym wspomnieniu, zredagowanym między październikiem a grudniem 1941 roku, że zarówno w „anielskich” doświadczeniach, które poprzedziły cykl objawień w 1917 roku jak w pierwszym objawieniu w dniu 13 maja 1917 roku Dziewica miałyby wezwać ją i kuzynów do ofiarowania życia Panu.

Już podczas lata 1916 roku, w czasie szczególnych nadprzyrodzonych objawień, Ten, Który objawił się jako Anioł Portugalii, wezwał pastuszków do składania ofiar Bogu. Taki jest opis siostry Łucji: „Nagle zobaczyliśmy blisko nas tę samą postać albo Anioła, jak mi się wydawało, że Nim był. Powiedział nam: «*Co robicie? Módlcie się, módlcie się wiele. Najświętsze Serca Jezusa i Maryi mają dla was plany miłosierdzia. Stale ofiarujcie Najwyższemu modlitwy i ofiary*».

«Jak powinniśmy się ofiarować?» Zapytałam. «*Wszystko to, co możecie, składajcie w ofierze Bogu, w akcie wynagrodzenia za grzechy, którymi On jest obrażany, i jako błaganie o nawrócenie grzeszników. Tak przyniesiecie pokój waszej Ojczyźnie. Ja jestem jej Aniołem Stróżem, Aniołem Portugalii. Przede wszystkim przyjmujcie i znoście z poddaniem cierpienia, jakie Pan wam ześle*».

W objawieniu Dziewicy w dniu 13 maja 1917 roku, pierwszym, które miało miejsce w Cova da Iria, prośba o oddanie się w ofierze jest przekazana z większymi detalami:

„Słowa, które Najświętsza Dziewica powiedziała nam tego dnia i które postanowiliśmy nie ujawniać, były: «*Chcecie ofiarować się Panu przez znoszenie wszystkich cierpień, jakie On zechce wam zesałać, w akcie wynagrodzenia za grzechy, którymi jest obrażany, i błagania o nawrócenie grzeszników?*». Tak, chcemy tego – była nasza odpowiedź. «*Zatem będziecie wiele cierpieć, ale Boża łaska będzie waszym umocnieniem*».

W obydwu przypadkach dzieci poproszono o „ofiarowanie się Panu, ofiarowanie modlitw i ofiar, znoszenie cierpień” w dwóch celach, które ujmują ofiarę jako akt ekspiacji («wynagrodzenie za grzechy, którymi jest obrażany») i jako akt wstawiennictwa («błaganie o nawrócenie grzeszników»).

Życie trojga dzieci zaświadcza, że nie chodzi o przystąpienie krucho wspierane przez naiwny i chwilowy entuzjazm wywołany niezwykłym doświadczeniem, lecz przekłada się na styl życia, który Hiacynta, Franciszek i Łucja przyjmą w całej swojej krótkiej albo długiej egzystencji.

Charakterystyczne elementy aktu ofiary i poświęcenia się w wydarzeniach Fatimy

W *Memórias da Irmã Lúcia* napotyka się interesującą uwagę o słownictwie odnośnie dwóch form «poświęcenia się» Maryi. Dla wyrażenia daru siebie dzieci poprzez przyjęcie ofiar użyty jest czasownik *se oferecer* («*ofiarować się*») a odpowiadającym mu rzeczownikiem jest *oferimento* («*ofiara*»). W odniesieniu zaś do

¹ Święto Niepokalanego Serca Maryi zostało rozszerzone na cały Kościół przez Papieża Piusa XII w 1944 roku i wypada w dzień po uroczystości Najświętszego Serca Jezusa.

zawierzenia Rosji użyte są czasownik *consagrar* («poświęcić») i *consagração* («poświęcenie») albo, w pewnych przypadkach, także *entrega* albo *entregar* («zawierzenie» albo «zawierzać»). Chodzi o bardzo znaczące sprecyzowanie, które ukazuje językową płynność, co należy brać pod uwagę, gdy mówi się o poświęceniu się Maryi².

Poświęcenie się Jej Sercu prowadzi do nie upraszczania jako prostego aktu pobożności maryjnej zawierzenia się Dziewicy.

Zawierzenie Maryi u św. Maksymiliana Kolbego

Także w maryjnej duchowości św. Maksymiliana Kolbego zawierzenie się Dziewicy jawi się pośród centralnych elementów. Od założenia Rycerstwa Niepokalanej św. Maksymilian określa jako jeden z warunków dla tego, kto chciałby przynależeć do stowarzyszeni M.I.: „Całkowite *ofiarowanie* siebie samego NMP Niepokalanej jako narzędzie w Jej niepokalanych rękach” (PMK 21).

Optykiwany mariolog monfortański **Stefano De Fiores** widział ewolucję w trzech momentach w **doświadczeniu poświęcenia się w kolbiańskiej duchowości**: od początku poświęcenie się charakteryzuje się w znaku przynależności „całkowitej, bezgranicznej, nieodwołalnej” do Dziewicy (PMK 343, 108, 850); następnie, około 1932 roku, Kolbe wskazuje cel zawierzenia się Maryi w utożsamieniu się z Nią, w „zawładnięciu przez Nią, by to Ona sama myślała, mówiła, działała za naszym pośrednictwem” (PMK 1127, 1070, 1109, 452); faza końcowa, poczynając od 1935 aż do śmierci, naznaczona jest przez odkrycie roli Ducha Świętego i Trójcy w życiu Niepokalanej, dlatego „poświęcenie się jest widziane jako otwarcie się na trynitarnie doświadczenie i na najwyższy dar dla braci” (PMK 669, 496, 289).

Znaczenie określeń: poświęcenie się i zawierzenie

Cristoforo Zambelli³, wzywa nas, aby pamiętać o terminologii, jakiej ojciec Maksymilian używa w swoich *Pismach* dla oznaczenia poświęcenia się Niepokalanej. Polskie określenie *konsekracja* (odpowiadające włoskiemu „*consacrazione*”, zwykle używane jest dla oznaczenia konsekracji człowieka i rzeczy ze strony Boga i działanie, które Kościół dokonuje w sakramentach) nie zostaje nigdy użyte przez ojca Maksymiliana, gdy mówi o poświęceniu się Niepokalanej; Założyciel Rycerstwa posługuje się raczej określeniem *poświęcenie* (które można przetłumaczyć jako „oddanie się w wyłączny sposób, uczynienie ofiary z siebie, całkowite oddanie”), i znacznie częściej używa określenia *oddanie* («ofiara», *dar*, *powierzenie się komuś*).

Różnorodność określeń używanych przez Kolbego dla oznaczenia własnego oddania się Dziewicy i nieobecność określenia „*konsekracja*” narzuca jego opuszczenie także z naszej strony i zastąpienie jego słowami bardziej odpowiednimi. To jest tym bardziej możliwe, że sam ojciec Kolbe często stwierdzał, że „można poświęcić się Maryi w dowolnych słowach” (PMK 1128), wystarcza „jedynie wewnętrzny akt woli” (PMK 1197).

W każdym razie ponad określeniami, których używa, jego podstawowa koncepcja wyraża: dar, całkowity dar (PMK 868) siebie dla Niepokalanej, aby osiągnąć najdoskonalsze zjednoczenie z Chrystusem.

Angela Esposito MNOK

² Alfonso Langella, mariolog Papieskiego Wydziału Południowych Włoszech w Neapolu.

³ Cristoforo Zambelli, OFMConv., tłumacz *Pism* Maksymiliana Kolbego.